

A close-up portrait of a woman with long, wavy brown hair and bangs, looking directly at the camera with a slight smile. She has blue eyes and is wearing red lipstick. The background is dark with a large, stylized white 'OPERA' text and a red circular graphic on the left.

OPERA

2013. szeptember
október

Kolonits Klára

Boross Csilla

Bemutatók: Falstaff és Aranyecset

OperaKaland: Hány János

Halász Péter

Barbara Frittoli és Vittorio Grigolo

Aleszja Popova, Kozmér Alexandra és Bajári Levente

Lakatos Márk

Címlapon

Csodák bűvöletében

2013. június 2-án adták át a Magyar Állami Operaház Kamara-
énekesé kitüntető címet Kolonits Klárának, aki az évadban hét
opera szoprán főszerepében nyújtott kimagasló teljesítményt,
és akit a következő szezonban megannyi izgalmas nőalak bőrébe
bújva láthat a közönség. *Papp Tímea*

© KOLONITS KLÁRA | Fotó: Emmer László

© KOLONITS KLÁRA | Fotó: Emmer László

© DON GIOVANNI | Fotó: Eder Vera

„Jövőre huszonhét előadásom van itthon, és ez a nők között extrém soknak számít” – mondja, és hozzátéveszi, húsz-harminc évvel ezelőtt sokkal több lehetőség volt a szerepkörében, szélesebb volt a repertoár, egy-egy énekesre ötven körüli előadás jutott a főszerepekből. De ezt csupán tényként említi, egyáltalán nem panaszkodik, és nem érzi, hogy a műfajt tetetni kellene. „Az elmúlt időszak tapasztalatainak köszönhetően egyre inkább az a meggyőződéseim, hogy az érdeklődés nem csökken, inkább úgy fogalmaznék, a hozzáférés lehetőségei szűkültek. Ez egy nagyon drága műfaj, ami a jegyárban is megmutatkozik, de azzal, hogy az Erkel Színház visszakerül a palettára, már most érezhető a növekedés. Nem hiszek abban, hogy az opera kevesebb embert érdekel, mert mindig felnő egy korosztály, akiknek ez a műfaj fontos lesz.”

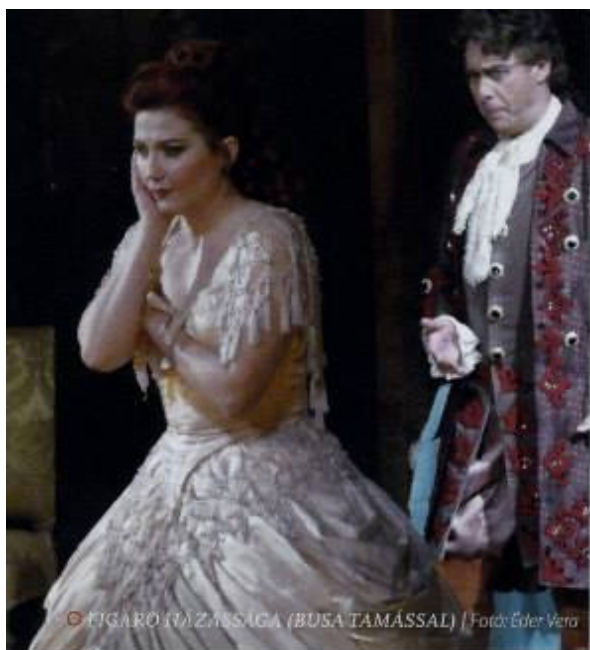
És azonnal sorolja az élményeit. Azt, ahogyan a gyerekközönség a *Hunyadi László* végén popkoncerthez hasonlóan őrgöngött, ahogyan átérték a történetet és differenciáltak a karakterek között. A pedagógusok leveleit, akik arról számoltak be nemcsak a Hunyadi,

hanem a *Bánk bán* után is, hogy a gyerekekre milyen felvillanyozóan hatott az opera. A fellépéseket az Ördögkatlan Fesztiválon, a dalesteket, az operamagyarázó előadást, Mozartnak a csillagos ég alatt előadott *Requiem*jét és a mindegyik alkalommal tapasztalt, koncentrált figyelmet, ahogyan ezek a korszakos zsenik és remekműveik az embereket korra, nemre, iskolázottságra való tekintet nélkül ugyanúgy mélyen megérintik.

A közönséget tehát könnyű meggyőzni. Illetve talán mégsem annyira? Vegyük például a Hunyadi László Szilágyi Erzsébetét! „A magyar operajátzásban, főleg a második világháború után ennek a szerepnek volt egy drámai szoprán hagyománya, elsősorban Takács Paula, Déry Gabriella és később Rohonyi Anikó nevéhez fűződdően. Azzal a hangerővel és habitusbeli súllyal, amit ők képviseltek, én nem rendelkezem, ezért az alakításomat az Ágay Karola-féle vonalhoz illesztem, ami a bel canto hagyományokra helyezi a hangsúlyt. A magam líraibb alkatát el kellett fogadtatnom a közönséggel. A személyiséget tekintve egy fiatalabb anyát játszom. Az a kritika ért, hogy túl

fiatal vagyok és túl kedves. Én a zenéből próbálok kiindulni, abban pedig van egy csodálatos tercett, amelyben Erzsébet a gyermekeinek örül, számomra éppen ezért a gyerekei iránti szeretet a domináns és nem a nemzet özvegye karakter, aki az államügyeket viszi. Nem a politikusnő, hanem az édesanya érdekel, aki valóban kész nekimenni V. Lászlónak az eskütételkor, tud villámokat szórni a szemével, a főmotivációja azonban egyértelműen az anyai szeretet. Ne felejtjük el, hogy a történelmi Szilágyi Erzsébet ekkor mindössze negyvenhét éves volt, mai szemmel nézve fiatal. Nem sziklakemény figurának képzelem őt. Úgy éreztem, az előadáson a közönség ezt a felfogást nagyon nagy szeretettel fogadta.”

Ha valaki ezek után azt gondolja, elég a közönséget meggyőzni a művészi teljesítménnyel, bizony téved. Egy operaházban az énekes kollégák, a zenekari és kórustagok, sőt a háttér-személyzet is igen kritikusán fülelnek. Ezért is mérföldkő Kolonits Klára számára a kamaraénekesi kiténtető cím és annak operaházi fogadtatása. „Szerencsére előfordult az életemben

○ FIGARÓ (A ZASSAGA) (BUSA TAMÁSSAL) | Fotó: Eder Vera

○ HUNYADI LÁSZLÓ | Fotó: Herman Péter

○ TRAVIATA | Fotó: Eder Vera

versenygyőzelem, és amikor a Liszt-díjat megkaptam, az is nagyszerű érzés volt. Amit június 2-án éltem át, ahhoz fogható azonban nem történt velem. Ez olyan óriási elismerést jelent. Az egész helyzet annyira váratlanul jött, annyira sokkolt, hogy az utána levő áriában tudásomnak körülbelül huszonöt százalékát tudtam nyújtani. Nem tudom elemezni vagy elhelyezni magam egy színházi hierarchiában, de azok az énekesek, akikkel ezt a címet megkaptam, Kálmándi Mihály és Fekete Attila, fadjuk krémjét képviselik. Velük együtt megkapni egy kitüntetést hatalmas megtiszteltetés.*

„A másik nagyon nagy öröm az volt, hogy az első tapsok és bravók a zenekar tagjaitól érkeztek az árokból. Arra vagyok a legbüszkébb, hogy a zenekar partnernek tekint, énekesként is zenésznek, ami egyáltalán nem általános dolog. Tapintható az a szeretet, ami a zenekarból és a kórusból árad felém, és akkor is nagyon boldog vagyok, ha egy ügyelő, egy fodrász vagy egy öltöztető megdicsér, mert ők az elmúlt húsz-huszonöt évben tényleg mindenkit végighallgattak” – idézi fel a néhány hónapja történeteket. Arról pedig, hogy ez milyen felelősséggel és plusz motivációval jár,

így fogalmaz: „Maximalista vagyok, a hozzáállásom a kitüntetés óta nem változott. Minden fellépésem olyan, mintha az életem múlna rajta. A színpadi drukk az elmúlt évtizedekben nem csökkent, lépjek fel akár külföldön, akár itthon, egy operaházban vagy egy kicsi falu templomában. Nincs olyan, hogy kis pénz, kis foci. A közönség ott ül a másik oldalon, nekik pedig felelősséggel tartozunk. És felelősséggel tartozunk Mozartnak, Verdinek, amikor a műveiket énekeltük.”

„Vannak céljaim, hogy milyen szinten szeretnék egy-egy szerepet tolmácsolni, de még nem értem el azokat. Miklósa Erika kolléganőmet faggatták arról, hogy nem unalmas-e az Éj királynőjét ötszázadszor is elénekelni. Bár én még csak ötven-hatvannál tartok a legtöbbször énekelt szerepből, de egyáltalán nem unalmas, soha nem is lehet, mert az ember mindig talál megoldandót, két hang közti szebb átmenetet. Nincs vége a fejlődésnek, és ez motivál. Arról nem is beszélve, hogy egy karmester vagy egy partner hogyan befolyásol, mit tud kihozni az emberből: ha egy operai szituáció valós érzelmekkel telik meg, annál nagyobb csoda nincs. A zene hatására a színpadi szituációk

a valós életbelihez képest tíz-húszszorosukra erősödnek. Az ember érzékei megnyílnak, sokkal több dolog átélhető, befogadható. Fantasztikus dolog ez, úgy érzem, többet tudok felfogni a zenéből, a partnerből, a közönségből. Persze gyötörődöm, ha néhány bravóval kevesebbet kapok, de az nem elég motiváció, hogy sikerem van.”

„A függöny lemegy, és kiszámítható, hogy mi fog történni, az igazi csodák viszont teljesen váratlanul történnek. Amikor a karmester csinál egy lassítást, és az ember azt érzi, a pálcá hegyén megáll az idő. Amikor a zenekar és a színpadi szereplők olyan koncentrációban forrnak össze, mint amilyen összeforrás csak a szerelemben van, amikor egy dimenzióba kerülünk. Ez teljesen kiszámíthatatlan. Az ember azt érzi, kitágul a szíve, és ezt a közönség ugyanúgy érzi – erre mondják, angyal szállt el fölöttünk. Ezekért a pillanatokért semmilyen ár, semmilyen gyakorlás nem kevés. Hogy oda eljussunk, mint Karinythy Cirkuszában a hegedűs, aki a porond fölött eljátssza a melódiát. Minden munka megéri, mert ebből olyan dolgok szülehetnek, amiket civilként soha nem tapasztalhatunk meg.” ○